

den sidst omtalte *Fart*, synes de almindelige sønæringsretlige Betingelser at burde finde Anvendelse, og i Overensstemmelse hermed er Bestemmelsen i Udkastets § 21 formuleret. I Udkastets § 22 indeholdes en tilsvarende Regel til den nugældende Sønæringslovs § 22.

I Udkastets § 30 er fastsat, at til Lystfartøjer henregnes i Sønæringsloven kun saadanne *Fartøjer*, der ere forsynede med Lystfartøjs-Certifikat. Disse Certifikater omhandles i Skibsmaalingsinstruktionen af 26. November 1909, Afdeling VI, Afsnit N., og de meddeles kun, efter at Ejeren har afgivet skriftlig Forsikring om, at *Fartøjet* ikke agtes anvendt til noget som helst Handelsforetagende, Fragt- eller Passagerfart. Certifikaterne udstedes af Registrerings- og Skibsmaalings-Bureauet.

Af §§ 20 og 21 fremgaar, at Lystfartøjernes Størrelse er angivet ikke blot efter Tonnagen, men ogsaa efter Vandlinielængden. Af Repræsentanterne for Lystsejlerne blev Udvalgets Opmærksomhed henledet paa, at Lystfartøjer nu almindeligvis bygges saaledes, at en Størrelsesberegning efter Tonnage vanskelig lader sig foretage, hvorimod en Beregning efter Vandlinielængden langt bedre svarer til de nu almindelige Typer af Lystfartøjer, ligesom denne Størrelsesberegning almindeligvis benyttes i Udlandet. Ved Vandlinielængden vil — som angivet i § 30 — forståas Længden af et ubemandet, fuldt udrustet *Fartøj*, maalt i Vandlinien fra Agterkanten af Agterstævnen til Forkanten af Forstævnen, og Udvalget fandt det rettest at optage denne Størrelsesberegning af Lystfartøjer jævnsides med Tonnageangivelsen. Efter Beregninger foretagne paa Grundlag af Lloyds Register of Yachts 1912 vil for Træfartøjers Vedkommende 20 Tons Brutto omtrent svare til 11,5 m Vandlinielængde og 100 Tons til omtrent 25 m, medens Vandlinielængderne for Staalfartøjer af tilsvarende Størrelse ville være henholdsvis ca. 14 m og ca. 27 m. Da det maatte anses for upraktisk at have forskellige Længdeangivelser for Træfartøjer og for Staalfartøjer, har man ment at kunne anvende de for Staalfartøjer angivne Længder, hvilket vil være den for Lystsejlerne gunstigste Beregningsmaade.

§ 23.

Bestemmelserne i Paragraffens 1ste—4de Stykke svare til Bestemmelserne i den nugældende Sønæringslovs § 16, jfr. § 20, sidste Stykke.

Under Forhandlingerne blev rejst Spørgsmaal om at henlægge Sønæringsbevisernes Udstedelse til en Centralmyndighed, og der blev i saa Henseende henvist til, at man derved kunde opnaa større Ensartethed i Bedømmelsen af, om de foreskrevne Betingelser ere til Stede, et Hensyn, der navnlig vil komme frem, for saa vidt angaar Fartsbetingelserne, idet der navnlig ved Udstedelse af Beviserne som Skibsfører og Styrmand vil kunne blive Spørgsmaal bl. a. om Bedømmelse af *Fart* med udenlandske Skibe, i hvilken Henseende den fornødne Fagkundskab ikke i alle Tilfælde kan formodes at være til Stede hos Magistraterne og Politimestrene. Kommissionen af 1889 havde ogsaa fremsat Forslag i saa Henseende, idet det (jfr. Kommissionsbetænkningen pag. 45) var foreslaaet, at Sønæringsbeviserne skulde udstedes af det daværende Hoved-Skibs-Registreringskontor her i Staden, og efter det af Regeringen forelagte Forslag til Sønæringsloven var Bevisernes Udstedelse henlagt til Navigationsdirektøren (jfr. Rigsdagstidende 1890—91, Till. A., Sp. 2203-04). Under Forhandlingerne i Rigsdagen blev Bestemmelsen imidlertid forandret saaledes, at den hidtil eksisterende Ordning, hvorefter Sønæringsbeviserne udstedtes af vedkommende Magistrat eller Politimester, blev bevaret.

Efter Udvalgets Opfattelse vilde den mest rationelle Ordning være, om samtlige Sønæringsbevisers Udstedelse henlagdes til en Centralmyndighed, men da Oprettelsen af en saadan Institution i første Række synes at være et statsforvaltningsretligt Spørgsmaal, har Udvalget ikke ment at burde fremsætte noget Forslag i saa Henseende.

Man skal dog i denne Forbindelse bemærke, at i de Tilfælde, hvor den til Sønæringsbevisernes Erhvervelse fornødne *Fart* er afsluttet, inden den teoretiske Undervisning paabegyndes, hvilket som tidligere omtalt er Tilfældet, for saa vidt angaar Kystskipperbeviset, Sætteskipperbeviset, Styrmandsbeviset og Fiskeskipperbeviserne, vil — som ogsaa i de indledende almindelige Bemærkninger herørt — Bedømmelsen af *Farten* blive foretaget af Navigationsskolerne og Navigationsdirektøren, og den fornødne Fagkundskab vil saaledes være til Stede. For de Myndigheder, der skulde udstede Sønæringsbeviserne, vil det med Hensyn til dette Spørgsmaal være tilstrækkeligt at paase, at vedkommende har bestaaet den paagældende Eksamen, idet den forlangte *Fart* da vil være til Stede. Udvalgets Forslag synes